

Κατάφερε να σχηματίσει δικό του μουσικό συγκρότημα, την εποχή που μεσουρανούσαν οι «Beatles» και οι «Rolling Stones», και να το ονομάσει "The Flies". Από τις αίθουσες της Σχολής Εμπορικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Μελβούρνης, βρέθηκε να τραγουδά πλάι στον Μικ Τζάγκερ, κάνοντας το όνειρό του πραγματικότητα, και τώρα βρίσκεται στην Αφρική ως..... ιεραπόστολος.

Ο λόγος για τον Έλληνα, Θέμη Αδαμόπουλο, που διάλεξε να βοηθήσει εκείνους που έχουν πραγματικά ανάγκη. Απαρνήθηκε τις δόξες για να ζήσει μια πιο ήρεμη ζωή. Η ιστορία του νεαρού Θέμη, ξεκίνησε κάπως έτσι... Είχε πει κάποτε, στη μητέρα του, ότι "η θρησκεία είναι το όπιο του λαού", δίνοντάς της μια γεύση του νέο μαρξισμού, και εκείνη τότε, έκανε έντρομη το σταυρό της, ενώ αμέσως, πήγε στο εικονοστάσι να προσευχηθεί. Ο Θέμης ήταν στο πρώτο έτος της Σχολής Εμπορικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Μελβούρνης, σπουδές που δεν επρόκειτο όμως να ολοκληρώσει, αφού οι Πολιτικές Επιστήμες και η Φιλοσοφία ήταν αυτά που τον εξέφραζαν τότε περισσότερο, όπως δήλωσε σε συνέντευξή του στον "Νέο Κόσμο".

Παράλληλα με τη φοιτητική του ζωή, ξεκίνησε να βάζει τα λιθαράκια για μία λαμπρή καριέρα στο χώρο της μουσικής. Έτσι, επηρεασμένος από τη μουσική των "Beatles" και των "Rolling Stones", σχημάτισε το γκρουπ "The Flies". Λέει ο ίδιος, "Σκέφτηκα ότι αφού τα σκαθάρια έχουν τόση επιτυχία, γιατί όχι και οι...μύγες. Το κλίμα ήταν κατάλληλο και το εκμεταλλευτήκαμε στο έπακρο. Είχαμε μεγάλη επιτυχία. Δίναμε κονσέρτα σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, πάντοτε σε ασφυκτικά γεμάτες αίθουσες.

Το αποκορύφωμα ήταν όταν μας κάλεσαν να παίξουμε με τους "Rolling Stones" στην πρώτη τους τουρνέ στην Αυστραλία, το 1965, στο Palais Theatre. Δίπλα στον Μικ Τζάγκερ... ήταν απίστευτο, αλλά αληθινό". Βέβαια, η φήμη δεν τον άφηνε έξω από τα κοινωνικά ζητήματα

της εποχής του. Έπαιρνε μέρος σε κινητοποιήσεις νέων για να σταματήσει ο πόλεμος στο Βιετνάμ, ενδιαφερόταν για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την προστασία του περιβάλλοντος, υποστήριζε το κίνημα των γυναικών και μελετούσε με πάθος τα διάφορα θρησκευόμενα, προσπαθώντας να βρει απάντηση στα υπαρξιακά ερωτήματα που τον βασάνιζαν. "Το 1972 παρατώ τα πάντα -ακαδημαϊκή καριέρα, τίτλους, φιλοδοξίες, οράματα- και ξαναγυρίζω στην ορθοδοξία. Έβλεπα το έργο της Μητέρας Τερέζας και, παρότι η πανεπιστημιακή μου θέση μου εξασφάλιζε έναν καλό μισθό, ένιωθα φτωχός, πάμφτωχος."

"Αρχίζω τότε μια νέα ζωή. Έχοντας στις αποσκευές μου το ακαδημαϊκό μου παρελθόν, αρχίζω να μελετώ τη Θεολογία. Παίρνω το πτυχίο μου από την Καθολική Θεολογική Σχολή "Κόρπους Κρίστι" (Corpus Christi) και μετά, με την καθοδήγηση του αρχιεπισκόπου Στυλιανού, φοιτώ στη Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού στη Βοστώνη. Συνάμα, μελετώ την Εβραϊκή και Αρχαία ελληνική στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ (Harvard). Στη συνέχεια, παίρνω το διδακτορικό μου στη Θεολογία από το Πανεπιστήμιο Πρίνστον (Princeton) και γυρίζω στην Αυστραλία, όπου από το 1988 μέχρι το 1998 διδάσκα στη Θεολογική Σχολή του Σίδνεϊ «Άγιος Αντρέας», καθώς επίσης και στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ, Θεολογία και Αρχαία Αιγυπτιακή Γλώσσα -την Κοπτική. Ως ακαδημαϊκός, είχα μέλλον. Δεν ήμουν, όμως, ικανοποιημένος. Παρακολουθούσα το έργο της Μητέρας Τερέζας και ένιωθα ένα τεράστιο κενό μέσα μου.

Δεν ήμουν με τον φτωχό. Δεν χρειάστηκε τότε να παλέψω καθόλου με τον εαυτό μου. Μέσα μου φούντωσε ένας πόθος να είμαι δίπλα στους φτωχούς και να κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να είναι η ζωή τους πιο ανθρώπινη. Ένωσα ότι όλες αυτές οι γνώσεις οδηγούσαν σ' αυτόν τον δρόμο. Αυτή ήταν η ουσία. Ζήτησα τότε από τον σεβασμιότατο την ευλογία του ν' αρχίσω ιεραποστολή στην Αφρική. Το 1999 ξεκινώ το έργο μου στην Κένυα με την εντολή του μακαριότατου πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, Πέτρου, αφού φρόντισε να χειροτονηθώ διάκος, ιερέας και μετά αρχιμανδρίτης".

Εκεί ιδρύει το πρώτο πανεπιστημιακό ορθόδοξο κολέγιο -το «Orthodox Teacher's College of Africa». "Πιστεύω ότι η μόρφωση είναι το μεγαλύτερο όπλο του ανθρώπου στη ζωή. Αν θέλεις να βοηθήσεις τον συνάνθρωπό σου, να του μάθεις την τέχνη να ψαρεύει και όχι να του δίνεις το ψάρι έτοιμο. Στο κολέγιο προετοιμάζαμε νέους να γίνουν δάσκαλοι Νηπιαγωγείου και Δημοτικού. Στη συνέχεια, εισάγαμε και τον κλάδο της Κοινωνιολογίας." Το επόμενο βήμα στο τεράστιο έργο του ιεραπόστολου, που έχει απέναντί του σήμερα, είναι "να χτίσουμε Νηπιαγωγείο και Δημοτικό για τα παιδιά των πολύ φτωχών, που δεν μπορούν να πάνε σχολείο γιατί τα πόδια τους είναι γυμνά και τα στομάχια τους άδεια".

Στα παιδιά φροντίζει να τους παρέχει όσο το δυνατόν περισσότερα, όπως ρούχα, παπούτσια, συσσίτιο (όχι απαραίτητα μ' αυτή τη σειρά), και αμέσως μετά, έχει σειρά, η φροντίδα της γυναίκας. "Η γυναίκα είναι το μεγαλύτερο θύμα στην Αφρική. Είναι η καρδιά της οικογένειας. Ο άντρας μπορεί να έχει δυο και τρεις γυναίκες και να κάνει παιδιά με όλες. Η γυναίκα είναι εκείνη η οποία πουλά ακόμη και το κορμί της για ένα κομμάτι ψωμί, ώστε να μην πεθάνουν τα παιδιά της από την πείνα. Γι' αυτό ανοίξαμε Σχολή Ραπτικής, όπου οι γυναίκες μάθαιναν την τέχνη και κέρδιζαν το ψωμί τους τίμια".

Από την Κένυα, το 2007, ο νέος πατριάρχης Θεόδωρος, που παρακολουθεί από κοντά το έργο του ιεραπόστολου και ανθρωπιστή Θέμη Αδαμόπουλου, του δίνει εντολή να πάει στη Δυτική Αφρική, στη Σιέρα Λεόνε, όπου ο εμφύλιος πόλεμος 12 ολόκληρων χρόνων έχει ισοπεδώσει τον τόπο και έχει αφήσει πίσω του φρικιαστικές εικόνες. Παιδιά ακρωτηριασμένα, πρόσωπα και κορμιά παραμορφωμένα, άνθρωποι που ζουν στους δρόμους και αφήνουν την τελευταία τους πνοή εκεί. Ο θάνατος είναι μέρος της καθημερινής τους ζωής. "Ζει" εκεί δίπλα τους κι ανάμεσά τους. "Εκεί χτίζουμε ένα χωριό για 100 ανάπηρους που ζητιάνευαν στους δρόμους και η αστυνομία τους κυνηγούσε και τους έδιωχνε από παντού. Ξεκινήσαμε με την εκκλησία Άγιος Μωυσής ο Αφρικανός, στην περιοχή Γουότερλου (Waterloo), Τεχνική Σχολή Ξυλουργικής και Ραπτικής, σπίτια, κλινική και σχολεία.

Στο (Freetown), την πρωτεύουσα της Σιέρα Λεόνε, ιδρύσαμε το πρώτο σχολείο για 1.200 παιδιά, όπου διδάσκουν 60 δάσκαλοι. Του χρόνου θα ιδρύσουμε Ορθόδοξο Πανεπιστημιακό Κολλέγιο για τους φτωχούς. Υπάρχουν παιδιά που έχουν τα προσόντα, δεν έχουν όμως τη δυνατότητα να πάνε ούτε στο δημοτικό. Οφείλουμε να τα βοηθήσουμε." Οι γυναίκες στις φυλακές του Freetown, είναι εκείνες που θα τραβήξουν στη συνέχεια την προσοχή του και θα φροντίσει για την αποκατάστασή τους μετά την αποφυλάκισή τους:"Αν δεν έχουν μια δουλειά έντιμη, δεν αποκλείεται να καταλήξουν πάλι εκεί. Έτσι, φροντίζω να κάνουν εκεί μέσα μαθήματα ραπτικής και όταν βγουν τούς δίνω μια δική τους ραπτομηχανή".

Το επόμενο βήμα του είναι να δώσει χέρια και πόδια στα ακρωτηριασμένα παιδιά: "Είναι το πιο φρικτό θέαμα, τα πιο τραγικά θύματα του πολέμου. Μέχρι του χρόνου ελπίζω να είναι έτοιμη η κλινική που θα δώσει τεχνητά χέρια και πόδια σε χιλιάδες παιδιά και νέους για να επιβιώσουν και να πάρουν πίσω την αξιοπρέπειά τους. Σήμερα ζητιανεύουν και εκδιώκονται από την αστυνομία".

Αυτό το τόσο μεγάλο έργο στηρίζεται οικονομικά , από στην Αυστραλία υπάρχουν δύο μεγάλους, φιλανθρωπικούς, οργανισμούς, "Paradise Kids for Africa" και "Light of the World Australia" που έχουν επιτροπές σε όλες τις πόλεις της Αυστραλίας γι' αυτόν το σκοπό. Επίσης, στην Ελλάδα, συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη υπάρχει μεγάλη στήριξη από Χριστιανικές Αδελφότητες. Μια από αυτές είναι ο "Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός". Μακάρι να παρέμεινε ακόμη είδωλο για τους θαυμαστές του, γιατί το έργο που κάνει τώρα είναι αρκετά σημαντικό.